

Per als alemanys, Berlusconi sempre serà sospitós. El 24 de febrer, Berlusconi era al costat del president francès i davant la premsa mundial. Sarkozy parla de l'homologació bilateral dels títols universitaris. De sobte, Berlusconi s'inclina cap a ell, li murmura alguna cosa i de seguida se li dibuixa un somriure burleta i murri a la cara. Sarkozy somriu un poc forçat i diu: "No sé si hauria de reproduir-ho ara..."

La televisió francesa va llegir els llavis de Berlusconi: "T'he donat la teua dona..."

La frase no tenia res a veure amb títols universitaris ni amb la situació ni menys encara amb la realitat. Però deixa entreveure què pensa aquest home quan és al costat del marit de Carla Bruni, nascuda a Itàlia.

Silvio Berlusconi està tan posseït pel poder com pel sexe. I no té cap mania a dir-ho. De la mateixa manera que parla de bon grat dels seus *liftings* o dels implants de cabells, parla públicament sobre la salut del seu petit amic.

L'octubre passat el descobriren a l'alba davant la seua discoteca milanesa. Acabava d'arribar de la cimera sobre la crisi financera celebrada a París i volia estar entre la gent. "Si dorm tres hores tinc prou energia per a fer l'amor durant tres hores més." Això explicava als presents el cap de govern de la República Italiana, membre fundador de la Unió Europea. Té 72 anys.

Les reflexions li vénen constantment del baix ventre. Al gener, després d'un seguit de casos de violacions, va prometre preocupar-se per la seguretat. Però: "Hauríem de tenir tants soldats com xiques boniques hi ha a Itàlia. Crec que mai no ho aconseguirem."

Berlusconi ha convertit el seu cos en un mitjà que usa sense vacil·lar, de la mateixa manera que la seua emissora de televisió. L'aspecte compta, la superfície és el missatge. La dedicació al cos del *Cavaliere* ha esdevingut una branca de la sociologia.

Al novembre de l'any passat aparegué el llibre *Il Superleader*, del sociòleg milanès de la comunicació Federico Boni. La setmana passada isqué, a més, la investigació iconogràfica *Il corpo del Capo*, de Marco Belpoliti. Des de fa temps hi ha es-

EL TEMPS
El president Berlusconi en un banquet a Roma el 2007: "Si dorm tres hores tinc prou energia per

Xiques, poder i 'la Mamma'

Com més gran és el poder de Berlusconi, més s'interessa la gent per les seues relacions amb les dones. Un primer ministre que és un seductor i un producte de marca: malgrat l'escàndol, el multimilionari mediàtic té totes les possibilitats de mantenir-se al poder.

tudis individuals sobre "El somriure de Berlusconi" o sobre l'ús que fa de la simbologia religiosa. S'hi entreuu que el poderós intenta llegir i interpretar el seu cos, com si dins hi haguera amagat el secret del seu èxit. Potser és així, de fet. És l'antipolític al poder, un *showman* com a home d'estat i un *buffo* com a *Duce*. Tot, i el contrari.

De Mussolini és famós com acceptava els diversos papers de llaurador, després de cavaller, després posà com a treballador, empresari, guerrer o pare. "Però -diu Federico Boni- en Mussolini la imatge coincidia. El *Duce* al servei dels estats de la nació. Berlusconi, en canvi, és un superheroï sense qualitats. Com una figura de còmic, pot adoptar qualsevol forma: entrenador de futbol, messiès, monstre sexual, home de família, cap d'estat, pianista de bar, catòlic devot, llibertí, cap d'indústria o treballador."

a fer l'amor tres hores més."

Fins i tot hi ha alguna cosa femenina en ell: "Un cutis llis, l'odi a les patilles i a la barba, la higiene un poc compulsiva pròpia del narcisisme, l'aspecte sempre acurat i impecable fan pensar en un home efeminat i empolvorat", diu el berlusconiòleg Stephen Gundle. Com la majoria de les seues votants, Berlusconi segueix una dieta, es depila i es lleva arrugues i greix a còpia de cirurgia estètica.

Berlusconi és un seductor i una mercaderia. S'ha convertit a si mateix en un article de consum, un producte de marca l'únic missatge del qual és: "Pren-me!" Com més gran és el poder de Berlusconi sembla que la gent s'interessa més pel seu cos, o més encara, pel seu baix ventre.

L'estiu passat, a Nàpols, eixiren a la superfície unes presumptes converses telefòniques de dues dones membres del govern. Parlaven d'estratègies perquè un cap de gabinet fera concessions en les negociacions del pressupost. Durant la conversa isqué la paraula *pompetta* (en català, 'mamada'). Açò, d'una banda, alimentà els rumors que el cap portava una pròtesi de penis.

L'estrella còmica Sabina Guzzanti va explicar desinhibidament i públicament: "No es pot nomenar ministra d'Igualtat a algú només perquè li haja llepat la titola."

La ministra al·ludida, Mara Carfagna, ha posat una denúncia per calúnia. El pare de Guzzanti, antic senador de l'equip de Berlusconi, ha entrat en el partit de la seua filla i ha abandonat Forza Italia.

Hauria estat una petitesa si l'anècdota no remetera a la sensibilitat política que no distingeix entre allò privat i allò públic i que a Itàlia encara és més estès que a la França de Sarkozy.

Berlusconi ha convertit l'espectacle en política i la política en un *reality show*. El seu advocat fou nomenat ministre de Justícia; el seu metge de capçalera, diputat, juntament amb més treballadors i companyes. A més, una ex-corista i ex-xica de calendari representa els interessos de les dones al gabinet.

Abans que Mara Carfagna ascendira al govern treballava a l'emissora de televisió de Berlusconi. A més, no fa pas gaire temps informava els espectadors de les seues dimensions i operacions en l'elecció de Miss Itàlia. A YouTube circula un vídeo en què la futura ministra s'alça la falda fins els malucs i a sota no porta res visible. No obstant això, una de les primeres iniciatives de Carfagna consistí a retreure a les prostitutes la venda del seu cos.

Berlusconi ha alliberat la televisió italiana del fuet dels bisbes i l'ha conduïda fins a la terra promesa del consumisme. Aquest és el seu servei històric. El seu canal Italia 1 inventà el 1983 el fenotip Velina, aquella criatura de pits grossos i cames llargues que d'aleshores ençà resta plantada a quasi tots els programes de televisió, gairebé sempre al costat de senyors camacurats que no paren de parlar.

Mentrestant, es fan concursos de Velines. Un alt percentatge de xiques italianes vol ser Velina per a poder casar-se després amb un futbolista o estrella del pop. O fins i tot amb un ministre.

Hi ha una telefonada inoblidable entre Berlusconi i el seu estret col·laborador Marcello dell'Utri feta el cap d'any del 1986. A la conversa Berlusconi es queixava que dues xi-

ques del xou *Drive In* els havien deixat plantats, a ell i al primer ministre Bettino Craxi: "Això vol dir que no cardarem. Si l'any comença així no cardarem mai més." No n'hi hagué per a tant.

Per Pasqua del 2007 un *paparazzo* va fer fotos del lloc d'estiueig de Berlusconi a Sardenya. S'hi veia el vell de bon humor i amb cinc Velines.

Una altra telefonada captada al començament de l'estiu del 2007 es pot sentir encara a YouTube. Berlusconi demana un favor al qui aleshores era director de l'emissora pública de televisió Rai Fiction, Agostino Saccà. Saccà diu: "Sou l'únic que no m'ha demanat mai res..." "Tret d'algunes dones de tant en tant", respon Berlusconi. Després entra en matèria: "Vull aconseguir la majoria al Senat." I per a això podríem trobar alguna feina per a una jove estrella que és molt important per a un senador de l'esquerra amb qui, per una altra banda, Berlusconi negocia en aquests moments.

Poc mesos després caigué la presidència de Prodi perquè havia perdut la majoria al Senat. Amb relació a això, el polític de l'oposició Antonio di Pietro va dir que Berlusconi passava més temps fent de proxeneta que col·loca les seues xiques que no preocupant-se dels problemes del país: "Aquesta està bé, aqueixa és de bon veure, aquella té els pits grossos..."

Quan la telefonada es va fer pública a *L'Espresso* Berlusconi només aclarí que per a ser alguna cosa a la Rai "hom s'ha de prostituir o pertànyer a l'esquerra". I el liberal de dretes *Libero* va secundar: "Mussolini també tenia les seues dones. Necessitem un primer ministre, no un monjo de la Trapa."

A les eleccions, òbviament, aquestes eixarrancades no afectaren gens el *Cavaliere*. I tampoc les votants no n'han fugit espaordides. Una vegada, Berlusconi contà que durant la campanya electoral les dones l'havien tractat com una relíquia viva: "La gent estira la meua jaqueta, les mares embarassades em demanen que els pose la mà sobre la panxa. O sobre els ulls perquè hi veuen malament."

El rei de la xafarderia romana, Roberto D'Agostino, veu hipòcrita la

Berlusconi amb la seva mare, Rosa Bossi: "Una capacitat de resistència sobrehumana."

irritació pel masclisme de Berlusconi: "Tothom vol allò que té Berlusconi. Els alemanys no ho entenen. Nosaltres som llatins, no calvinistes. Al moralisme no se li ha perdut res, a la política. Tothom sabia les orgies de Gianni Agnelli, fins i tot la seua dona. Però continuaven junts. Així com Silvio i Veronica Berlusconi. Això, nosaltres ho admirem."

La dona, la segona, de Berlusconi ja fa temps que viu la seua vida i sap defensar-se quan es tracta del benestar dels fills que tenen en comú. El gener del 2007, el diari d'esquerres *La Repubblica* publicà una carta oberta de Verònica per al seu Silvio, on per primera vegada es queixava dels "moments dolorosos" de la seua vida matrimonial i reclamava "respecte per la dignitat d'una dona".

El motiu fou precisament una galanteria cap a Mara Carfagna, que després fou ministra d'Igualtat: "Si no fora casat... em casaria amb ella de seguida."

Igual com el seu poder, aquest home d'estat vol perpetuar el seu cos. Beu elixirs contra la vellesa, no fuma i evita la carn. Fa poc que va cancel·lar una cita amb el president de Baden-Württemberg perquè l'esperaven en una clínica de bellesa de l'Úmbria per fer-li un tractament del contorn segons el mètode del Dr. Mességué. Es descriu com un animal de la feina, que es preocupa per tot i és omnipresent: "Treballa sempre i no dorm sinó dues hores el dia."

El seu metge de capçalera, Umberto Scapagnini, proclama Berlusconi ja com a "tècnicament quasi immortal": "El seu físic i la seua ànima ja han demostrat una capacitat de resistència sobrehumana. Genèticament, és fora del que és normal."

Per tant, res no contradiu que, després d'aquest període legislatiu, s'afere fins al final de la seua vida a la residència presidencial. El 2013 Silvio Berlusconi haurà marcat Itàlia durant vint anys. El país s'ha reflectit en ell, també quan no governava. Berlusconi ha fixat els temes, la llengua i l'estil de la política. Sense ell no hi hauria un sistema de dues cambres, cap bloc burgès i probablement tampoc una esquerra reformista.

Fins ara ha guanyat set líders de l'oposició. Després de la recent dimissió de Walter Veltroni, que fins fa poc havia estat un opositor amb moltes possibilitats, hi ha poca oposició.

Fins i tot el Vaticà fa costat a aquest multimilionari absolutament pagà i, a més, separat. N'hi hagué prou que es manifestara, en el moment precís i amb l'actitud correcta, contra les tècniques de reproducció i la mort assistida.

"Els italians estan posseïts per un curiós desig de servitud", va dir fa poc l'ex-president Carlo Azeglio Ciampi. A falta d'alternativa ho aguanten tot, s'estimen més parlar de les joves estrelles del cap de govern que no del dèficit estatal. Per al politòleg britànic Colin Crouch, la Itàlia de Berlusconi

és el model exemplar d'una "societat postdemocràtica".

És possible. Al capdavant la democràcia no té a veure amb experiments, sinó amb consens. I pocs polítics europeus són una màquina de consens més eficient que aquest home ple de *liftings*, desvergonyit i popular amb el constant somriure burleta.

A Alemanya la política de Berlusconi és vista com un abús greu. Berlusconi és aquell que durant la trobada de la cimera a Trieste s'amagà darrere una columna i esglaià la cancellera alemanya, Angela Merkel, amb el crit de "cu-cut!".

S'ha oblidat que Berlusconi, com a bon populista, ha enviat als seus ministres unes plagues que fan palesa una incapacitat del govern d'Itàlia: les vagues salvatges, la brossa a Nàpols, la prostitució al carrer, la ràbia reglamentària bizantina, el centralisme, els ganduls als càrrecs i la lentitud de la justícia. Tot arriba. Sobretot, qualsevol sap com és de difícil haver de reformar un país on les normes s'entenen com una ofensa a la pròpia intel·ligència.

Malgrat tot el seu poder mediàtic, Berlusconi ha estat vençut dues vegades. En ambdós casos, l'esquerra ha tingut l'oportunitat de fer-ho bé; ambdues vegades fracassà per la pròpia culpa. A Berlusconi l'han tornat a elegir fa un any, no perquè el votant veja massa televisió, sinó, al contrari, perquè està desil·lusionat. Berlusconi era l'únic candidat que tenia la possibilitat d'aconseguir una majoria que li permetera de governar. Així doncs, fou elegit, no per amor, sinó per pragmatisme i objectivitat. Per tant, per astúcia política.

Berlusconi ha conquerit aquest país, l'ha perdut, l'ha conquerit de nou, l'ha traït mil voltes i sempre de nou l'ha seduït. Només ha estimat vertaderament una dona. Només per una ha interromput una conversació en una cimera, només n'hi hagué una els consells de la qual ell ha repetit a Putin, Bush, Blair i al papa: la *Mamma Rosa*, venerada per damunt de tot, morta fa un any sota el condol de mitja nació, la seua mare Rosella.

Alexander Smolczyk
Traducció de Beatriu Vallès